

Sygn. akt II AKa 90/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

3 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4 Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski (spr.)

5 Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska

6 SA Stanisław Stankiewicz

7 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

8 przy udziale Zastępcy Prokuratura Rejonowego w Gryficach Anny Brzózki

9 po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. sprawy

10 M. Ć.

11 oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

12 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

13 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

14 z dnia 17 stycznia 2020 r. sygn. akt III K 244/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. J. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, w tym od opłaty.

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 90/20	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt III K 244/19		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z				

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzuty obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a to: „a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że wyjaśnienia te są	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

spójne i
konsekwentne i nie
zawierają
wewnętrznych
sprzeczności, a
oskarżony zarówno
w postępowaniu
przygotowawczym
jak i sądowym
konsekwentnie
wyjaśniał, iż działał
jedynie w obronie
koniecznej i nie miał
zamiaru
pozbawienia życia
pokrzywdzonego,

b) art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej oceny
materiału
dowodowego,
zgromadzonego w
sprawie, a w
szczególności
zeznań
pokrzywdzonego
poprzez uznanie
ich za w pełni
wiarygodne i spójne,
podczas gdy ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego
wynika, iż
pokrzywdzony
wielokrotnie
zmieniał swoją
wersję wydarzeń
i również inaczej
przedstawiał ją
poszczególnym
świadkom, raz
wskazując iż
oskarżony go nagle
zaatakował bez
powodu, innym
razem że chodziło
o to że dzień
wcześniej pobił A.

P. (1), a w jeszcze innych zeznaniach wskazał, iż chodziło o narkotyki, a nadto raz wskazuje, iż był to nagły cios a raz, że była to szamotanina - co potwierdzają zeznania świadka J. B., a co w związku z powyższy czyni zeznania pokrzywdzonego niewiarygodnymi,

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, a w szczególności zeznań świadka H. P. (1), której zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne, rzeczowe, spójne i konsekwentne, podczas gdy całościowa i szczegółowa analiza jej zeznań, powinna prowadzić do wniosków odmiennych, bowiem jej poszczególne zeznania różniły się znacząco jak chociażby w kwestii tego, co powiedział do niej oskarżony po tym jak przybiegł do niej do domu bezpośrednio po zdarzeniu oraz w zakresie wskazania przyczyny całego zajścia, którą miał

jej przedstawić
pokrzywdzony,
wskazując iż był to
odwet za pobicie
jej syna a raz, iż
chodziło o narkotyki,
co w konsekwencji
czyni jej zeznania
niekonsekwentnymi
oraz niezbieżnymi z
pozostałym
materiałem
dowodowym,

d) art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej oceny
materiału
dowodowego,
zgromadzonego w
sprawie, a w
szczególności
zeznań świadka
funkcjonariusza J.
B., nie dając im
wiary tylko i
wyłącznie dlatego,
iż brak jest
innego dowodu
potwierdzającego
jego zeznania,
podczas gdy świadek
ten w sposób spójny
i logiczny zeznał,
iż pokrzywdzony
bezpośrednio po
zdarzeniu
powiedział mu
wprost, iż szarpał
się z oskarżonym
w wyniku czego
odniósł obrażenia,
co w konsekwencji
potwierdza wersję
przedstawioną przez
oskarżonego,

e) art. 5 §
2 k.p.k. poprzez
nierozstrzygnięcie

	<p>niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w takim zakresie w jakim przyjął to Sąd I instancji, a daje podstawy do przypisania oskarżonemu działania w obronie koniecznej lub przekroczenia jej granic".</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do zarzutów obrazy przepisu art. 7 k.p.k. w pierwszej kolejności nie sposób było zgodzić się z zarzutem wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonego B. B. (1) dokonanej przez Sąd I instancji. Zarzut ów bowiem oparty został w zasadzie jedynie na kwestii występowania dowodów wskazujących na to, że pokrzywdzony po</p>			

czynnie kilku osobom przedstawiał różne przyczyny zajścia (zemsta za pobicie, spór o narkotyki) oraz wskazywał jednym razem, że otrzymał jeden nagły cios, a drugim razem, że się szarpał. Autor apelacji kwestionując wiarygodność i spójność relacji pokrzywdzonego, żadną miarą nie odniósł się natomiast do samej treści tego dowodu. Dokładna zaś analiza zeznań pokrzywdzonego w pełni uprawniała Sąd I instancji do uznania ich za spójne, logiczne i konsekwentne. Pokrzywdzony bowiem cały czas praktycznie identycznie opisywał przebieg zajścia, a rozbieżności dotyczyły, poza jedną, okoliczności marginalnych. Nedorzecznnością zatem byłoby uznanie, że zeznania pokrzywdzonego są niewiarygodne dlatego, że w postępowaniu przygotowawczym mówił, że to on otworzył oskarżonemu drzwi mieszkania, a na rozprawie

stwierdził, że
uczyniła to siostra.
Okoliczność owa
była bowiem tak
marginalna, że na
pewno
pokrzywdzony nie
przykładał do niej
wagi i stąd
rozważana
rozbieżność. Także
to, że na rozprawie
pokrzywdzony
podał, że usiedli
na torach, odwrócił
się i otrzymał
cios nożem w
szyję, tylko pozornie
wskazywało na
przedstawienie
odmiennej wersji
wydarzeń (w toku
śledztwa
pokrzywdzony
podał, że otrzymał
cios nożem, gdy
stał). Zauważyć
bowiem należy,
że na rozprawie
pokrzywdzony
początkowo bardzo
ogólnie opisał zajście
i stąd mogło
powstać wrażenie,
że podał odmiennie
niż wcześniej, że
cios otrzymał gdy
siedział. Dokładna
jednak lektura
owych zeznań
wskazuje, że był
to pewien skrót
myślowy, albowiem
zaraz w następnym
zdaniu
pokrzywdzony
podał, że po
otrzymanym ciosie
przewrócił się, co
ewidentnie

wskazywało, że faktycznie, tak jak wcześniej twierdził, cios nożem otrzymał, gdy był w pozycji stojącej. Nadto po odczytaniu mu wcześniejszych zeznań pokrzywdzony podtrzymał je i wyraźnie stwierdził, że otrzymał cios, gdy stał, a przewodniczący składu orzekającego stwierdził, że rozważana tutaj rozbieżność była wynikiem lekkiej wady wymowy pokrzywdzonego i odebrania słowa szliśmy, jako usiedliśmy. Oczywiście zatem jest, że rozważana tutaj rozbieżność jawiła się jako pozorna. Identycznie rzecz się miała z kwestią tego, czy pokrzywdzony mówił oskarżonemu w czasie spotkania, że pobił A. P. (2), albowiem nawet jeżeli w pierwszym protokole jego przesłuchania brak było takiego stwierdzenia, to całokształt owych wypowiedzi wskazuje jednak na to, że była mowa o pobiciu. Także zatem owa rozbieżność jawiła się jako pozorna

i nie mogąca mieć znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań B. B. (1). Wreszcie ostatnia rozbieżność dotyczyła tego, że w czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzony nie wspominał nic o podniesieniu przez oskarżonego noża i wykonaniu drugiego zamachu w stronę pokrzywdzonego, o czym mówił w czasie kolejnego przesłuchania. Zauważyć jednak należy, że jednocześnie w czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzony wyraźnie mówił, że oskarżony po zadaniu pierwszego ciosu gonił go trzymając nóż w ręce, co wskazuje, że ten ostatni musiał podnieść nóż, tak jak podawał pokrzywdzony w czasie drugiego przesłuchania. Co więcej, dodał, że oskarżony gonił go z nożem bo myśli, że chciał mu go wbić jeszcze raz. Faktycznie zatem, nawet jeżeli oceniane tutaj pierwsze zeznanie było niezbyt precyzyjne w rozważanym tutaj zakresie, to jednak

nawet ono
sugerowało próbę
zadania drugiego
ciosu. Nie dziwi
zatem, że
pokrzywdzony
kwestię tą dokładnie
opisał w czasie
dopiero drugiego
przesłuchania, kiedy
składał zeznania
już w bardziej
komfortowych
warunkach, niż
niewiele czasu po
zajściu i zabiegu
operacyjnym.
Należy też
podkreślić, że
pokrzywdzony na
rozprawie
podtrzymał swoje
drugie zeznania.
Przytoczone zatem
celowo wyżej
wszystkie
praktycznie
rozbieżności w
relacjach
pokrzywdzonego,
ewidentnie
wskazywały, że nie
były one tego
rodzaju, aby
podważały
wiarygodność relacji
pokrzywdzonego. Co
więcej w swojej
zasadniczej części
identycznie i spójnie
opisywały one
przebieg wydarzeń.
Sama zatem ocena
zeznań
pokrzywdzonego,
której apelujący
jednak nie dokonał
w pełni uprawniała
Sąd I instancji do
dania im wiary i

oparcia na nich
rozstrzygnięcia w
sprawie.

Wiarygodności
zeznań
pokrzywdzonego, a
tym samym
prawidłowości
dokonanej przez Sąd
I instancji oceny tego
dowodu, nie były też
w stanie podważyć
tak eksponowane
w apelacji relacje
osób trzecich na
temat tego, jak
po zejściu jego
przyczyny opisywał
sam B. B. (1).
Oczywiście, H. P.
(2) zeznała w
czasie drugiego
przesłuchania (k.
90-93), że po
wyjściu ze szpitala
pokrzywdzony
mówił, że został
ugodzony nożem nie
za A. P. (2) (czytaj
za jego pobicie),
ale za narkotyki, a
na rozprawie dodała,
że pokrzywdzony
raz mówił, że
został ugodzony za
pobicie A., a innym
razem, że chodziło
o narkotyki (k.
332v-333). Także
A. P. (2) podał,
że po czynie B.
B. (1) mówił mu,
że oskarżony chciał
aby załatwić mu
narkotyki i wtedy,
gdy szedł przodem
został ugodzony
nożem (k. 217-218).
Wreszcie P. B.

podał, że gdy przed
zajściem spotkał
pokrzywdzonego i
oskarżonego to ci
najpierw rozmawiali
o pobiciu A. P.
(2), a później
oskarżony chciał
żeby pokrzywdzony
załatwił mu
narkotyki i obaj
odeszli. Same w
sobie owe
wypowiedzi nie
mogły jednak
podważyć
wiarygodności
relacji
pokrzywdzonego co
do tego, że przyczyną
ugodzenia nożem
była zemsta z
pobicie A. P. (2),
a nie kwestia
narkotyków. Trzeba
bowiem zauważyć,
że pomimo
powyższych
stwierżeń H. P.
(2) w pierwszych
zeznaniach (k. 14-15)
wyraźnie podała, że
zaraz po czynie
oskarżony mówił jej,
że ugodził nożem
pokrzywdzonego za
A. (a więc za
pobicie). Co więcej,
w czasie drugiego
przesłuchania
podała, że A. P.
(2) opowiadał jej,
że po zdarzeniu,
gdy spotkał się
z oskarżonym, ten
go przytulił i
powiedział "to za
ciebie". Także A. P.
(2) potwierdził taką
wersję stwierdzając,

że po zajściu, gdy spotkał oskarżonego przy cmentarzu, ten go przytulił i podał, że zabił pokrzywdzonego za jego pobicie (k. 217-218, 333v). Także interweniujący policjanci: K. M. i R. S. zgodnie zeznali, że H. P. (2) powiedziała im, że oskarżony przyznał się jej do ugodzenia nożem pokrzywdzonego i do tego, że zrobił to za pobicie dzień wcześniej A. P. (2) (k. 21, 333v-334, 334). Wreszcie G. S. podał, że gdy przed czynem spotkał oskarżonego i pokrzywdzonego, ten ostatni powiedział, że idzie wyjaśnić sprawę pobicia A. P. (2) (k. 200-201), a D. S. zeznał, że oskarżony i pokrzywdzony przed zajściem rozmawiali tylko o pobiciu A. P. (2) i gdy pokrzywdzony otrzymał telefon, razem z oskarżonym odeszli (k. 220-221). Wszystkie powyższe dowody wskazują zatem, że przyczyną zajścia była jednak kwestia zemsty za pobicie A. P. (2). Nawet bowiem jeżeli pokrzywdzony po jakimś czasie

od zajścia dwóm osobom powiedział, że przyczyną zajścia były narkotyki, to jednak faktycznie przyczyna zajścia była taka, jak ją wskazywał w swoich zeznaniach w toku postępowania karnego. Decydujące w tym zakresie były bowiem te relacje wymienionych wyżej świadków, w których twierdzili, że na zemstę za pobicie jako przyczynę ugodzenia nożem wskazywał sam oskarżony.

Niedorzecznością w takiej sytuacji byłoby zakładanie, że oskarżony podawał fałszywe tło zajścia bo po prostu nic na tym nie zyskiwał, a nawet taka jego relacja przedstawiała go w bardzo niekorzystnym świetle, gdyż od razu ustawiała go w roli napastnika. Ponadto, zauważyć należy, że oskarżony, nie miał żadnych oporów w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, aby mówić o rzekomej chęci kupienia narkotyków. Nie sposób zatem racjonalnie zakładać, że w swoich relacjach

składanych bliskim lub znajomym, ukrywał chęć nabycia narkotyków i dlatego mówił o ugodzeniu nożem z zemsty za pobicie A. P. (2). Trzeba również stwierdzić, że wielce prawdopodobne jest, że oskarżony jako pretekstu do wywabienia pokrzywdzonego w odludne miejsce użył kwestii chęci nabycia narkotyków, co sugerują zeznania P. B., a pokrzywdzony po prostu nie chciał przyznawać, że miał możliwość ich załatwienia. To zaś tłumaczyło dlaczego w jego relacjach z innymi osobami pojawiała się także kwestia narkotyków.

Ostatecznie zatem kwestia tła zajścia, która zresztą tylko pośrednio mogła wpłynąć na ustalenie jego przebiegu, nie była w stanie podważyć wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i w efekcie ustalenia, że ten został z zemsty za pobicie A. P. (2) niespodziewanie ugodzony nożem, tak jak podawał. Trzeba przy tym podkreślić, że gdyby

było tak jak
wyjaśniał oskarżony,
a więc, że to
pokrzywdzony
zagroził mu nożem i
zażądał pieniędzy, to
niewątpliwie właśnie
tak przedstawiłby
w swoich relacjach
przebieg zajścia. W
takiej sytuacji jawił
się bowiem jako
ofiara napadu, która
jedynie się broniła,
a jego relacja
mogłaby zapewnić
mu bezkarność.
Elementarne zatem
zasady
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania nie
pozwalały na
przyjęcie, że
rzekoma ofiara
napadu, zamiast
opisywać jego
przebieg,
opowiadała innym
osobom, że sama
dokonała napadu na
pokrzywdzonego i
ugodziła go nożem,
a nawet zabiła. Co
więcej, nikt w takiej
sytuacji nie starałby
się pozbyć noża (tak
zeczali H. P. (2),
R. W., K. M. i R.
S.) nie chciał uciekać
(tak zeczala H. P.
(2)) i na pewno nie
podawałby
fałszywego tła
zajścia i to takiego,
które jednoznacznie
wskazywało kto

był rzeczywistym
napastnikiem.

Wskazując na
wadliwą ocenę
dowodów z zeznań
świadków H. P. (2),
B. B. (1) oraz J.
B. oraz wyjaśnień
oskarżonego i
nakazując przyjęcie
wersji podanej przez
tego ostatniego,
apelujący oparł się
w zasadzie na dwóch
kwestiach, a to na
wskazanych wyżej
rozbieżnościach
relacji
pokrzywdzonego co
do przyczyny zajścia
oraz na rzekomej
szarpaninie jaka
miała mieć miejsce
pomiędzy stronami
zajścia (o czym
niżej). Zignorował
natomiast nie tylko
wskazane wyżej
okoliczności, ale
również zasadnie
podnoszoną przez
Sąd I instancji treść
opinii biegłego z
zakresu medycyny
sądowej (k.
188-193), w której
ten na podstawie
umiejscowienia,
rozmiarów i
przebiegu rany
praktycznie
wykluczył opis
przebiegu zajścia
podany przez
oskarżonego. Poza
zatem
konsekwentnymi
zeznaniem
pokrzywdzonego,

poza wypowiedziami oskarżonego kierowanymi po zajściu do innych osób, wskazujących na inny przebieg wydarzenia niż ten jaki podał organom ścigania, w sprawie występował niezwykle obiektywny dowód, który pozwalał ustalić czyja wersja jawiła się jako wiarygodna. Automatycznie na znaczeniu traciła tak eksponowana przez apelującego kwestia wadliwej oceny dowodów w zakresie dotyczącym rzekomej szarpaniny, która miała wskazywać na taki przebieg zajścia, jaki podał oskarżony. Oczywiście J. B. podał, że pokrzywdzony powiedział mu, że się szarpali i został ugodzony nożem, a H. P. (2) zeznała, że oskarżony musiał się nieźle szarpać bo miał zaczerwienione plecy, ale w sytuacji gdy biegły wykluczył patomechanizm obrażeń wskazany przez oskarżonego, który przecież oparty miał być na szarpaninie i przypadkowym ugodzeniu nożem, to powyższe

wypowiedzi
świadków, albo
wynikały z
nieprecyzyjności
relacji
pokrzywdzonego
złożonej J. B. (co
było zrozumiałe, gdy
uwzględni się, że
miała ona miejsce
zaraz po ugodzeniu
i w sytuacji
gdy pokrzywdzony
krwawił, źle się
czuł i oczekiwał na
przyjazd pogotowia
rachunkowego),
albo na domysłach
H. P. (2). Zresztą
zaczerwienienie
pleców mogło
wynikać z
przeróżnych
przyczyn i samo
w sobie nie
było w stanie
podważyć opisu
zajścia podanego
przez
pokrzywdzonego.

Ostatecznie zatem
dokonana przez Sąd
I instancji ocena
dowodów z zeznań
wymienionych wyżej
świadków i
wyjaśnień
oskarżonego jawiła
się jako logiczna,
zgodna z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
oczywiście treścią
samych dowodów.
Pozostawała w tej
sytuacji pod ochroną
przepisu (art. 7
k.p.k.), którego

naruszenie zarzucał apelujący. Jeszcze raz należy podkreślić, że niedorzecznością byłoby przyjęcie wersji oskarżonego o żądaniu wydania pieniędzy ze strony pokrzywdzonego, o szarpaninie i przypadkowym ugodzeniu nożem, w sytuacji, gdy oskarżony posiadał ewidentny motyw do ataku na pokrzywdzonego (zemsta za pobicie dzień wcześniej A. P. (2)) w sytuacji, gdy po zajściu oskarżony innym osobom nie tylko ani słowem nie wspomniał o tym, że był ofiarą napadu i się bronił, co byłoby przecież naturalnym zachowaniem, ale jeszcze wskazywał, że ugodził nożem lub nawet zabił pokrzywdzonego z zemsty za pobicie A. P. (2), w sytuacji gdy starał się ukryć nóż (zresztą według niego należący do pokrzywdzonego!) w sytuacji gdy chciał aby winę wziął na siebie R. W. i w sytuacji, gdy obiektywny dowód w postaci opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wykluczał wersję wydarzeń podaną przez oskarżonego.

Sam fakt podawania konsekwentnie przez oskarżonego jednej wersji wydarzeń, nie uprawniał, jak wyraźnie chciał tego apelujący, do stwierdzenia, że jego relacja zasługiwała na wiarę. Jak to bowiem przedstawiono i jak zasadnie przyjął to Sąd I instancji, klóciła się ona z wymową prawidłowo ocenionych innych dowodów. Należy też podkreślić, że apelujący był niekonsekwentny, albowiem z jednej strony zarzucał Sądowi I instancji błędne uznanie zeznań świadka H. P. (2) za konsekwentnych i spójnych i w konsekwencji wiarygodnych, a z drugiej strony odwoływał się w wielu elementach do ich treści. Co więcej niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego upatrywał w sprzeczności z relacjami właśnie H. P. (2) i to co do kwestii tła zajścia i szarpaniny, a właśnie te elementy głównie wynikały z relacji wymienionego

świadka. Być może apelujący upatrywał wadliwej oceny zeznań H. P. (2) w części, w której relacjonowała ona wypowiedzi i zachowanie oskarżonego po czynie, ale skoro ta przedstawiała okoliczności zarówno korzystne dla oskarżonego, jak i dla niego niekorzystne, to nie sposób było uznać, aby bezpodstawnie pomawiała tego ostatniego. W konsekwencji ocena tego dowodu dokonana przez Sąd I instancji jawiła się jako prawidłowa, podobnie jak zeznań J. B.. Wprawdzie Sąd I instancji tym ostatnim nie dał wiary, ale nawet gdyby uznać je za wiarygodne, chociażby ze względu na ich pochodzenie od osoby bezstronnej, to nie zmienia to wniosku, że zwarta w nich relacja, ze wskazanych wyżej powodów, nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie przebiegu zajścia.

Automatycznie w sprawie nie wystąpiły tego rodzaju wątpliwości,

których nie dałoby się wyjaśnić w oparciu o ocenę dowodów dokonaną zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. i które nakazywałyby sięgnięcie po zasadę określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Trzeba przy tym podkreślić, że apelujący podniósł dwa sprzeczne zarzuty, albowiem zarzut obrazy tego ostatniego przepisu można podnieść jedynie w sytuacji, gdy pomimo prawidłowej oceny dowodów, pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości, a sąd nie sięgnął po regułę określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Tymczasem apelujący wskazywał na liczne wady w zakresie oceny dowodów co wykluczało możliwość podniesienia jednocześnie i w odniesieniu do tych samych dowodów i wynikających z nich okoliczności, zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Wniosek

Ponieważ wnioski podniesione w apelacji faktycznie łącznie odnosiły

zasadny

częściowo zasadny

się do wszystkich podniesionych zarzutów, dlatego zostały tylko jeden raz przedstawione w tym miejscu.

niezasadny

Apelujący wniósł o:

„przyjęcie kwalifikacji, iż oskarżony działała w ramach obrony koniecznej z ewentualnym uznaniem, iż doszło do przekroczenia jej granic i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,

ewentualnie o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i ocenę zachowania oskarżonego pod kątem wypełnienia znamion z art. 156 § 1 lub § 2 k.k. i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu I instancji”.

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nieuwzględniania wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, w tym obraży art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz wobec braku wystąpienia uchybień, które sąd winien uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do uwzględnienia podstawowych wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku, jak i wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>zarzut obraży przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, a to „art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie świadka M. F. uznając go za niepotrzebny, podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu miało</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy bowiem w/w świadek posiadał wiedzę na temat zdarzenia i spotkania oskarżonego z R. W. bezpośrednio po zdarzeniu”.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie M. F.. Zgodnie bowiem z treścią apelacji, świadek ów miałby przedstawić okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia uzyskane od R. W., który spotkał się z oskarżonym po zajęciu i ustalenie czy faktycznie te ostatni próbował zrzucić na niego winę (tak wynikało z analizy treści zarzutu i jego uzasadnienia). Tymczasem we wniosku o dopuszczenie rozważanego tutaj dowodu (k. 324)			

wskazano, że M. F. miałyby zostać przesłuchana na okoliczność niewiarygodności relacji H. P. (2), która miała bronić R. W.. Ta ostatnia zatem teza dowodowa wskazywała na inny cel przesłuchania wnioskowanego świadka, niż wskazano w apelacji, a to na chęć oceny wiarygodności relacji H. P. (2) i pod tym kątem została rozpoznana przez Sąd I instancji, który zasadnie stwierdził, że kwestia ta nie podlega dowodzeniu i jest przynależna sądowi (k. 335v). Wprawdzie na rozprawie obrońca oskarżonego dodał, że M. F. miałyby wypowiedzieć się na temat relacji jakie na temat zajścia złożył jej R. W., który rozmawiał z oskarżonym, ale przecież w toku postępowania przesłuchano samego R. W., który opisał treść rozmowy z oskarżonym po czynie, a więc Sąd dysponował w tym zakresie relacją z pierwszej ręki. Co więcej, nie bardzo wiadomo dlaczego H. P. (2) miałyby

kłamać i bronić w ten sposób R. W., skoro ten nie uczestniczył w zdarzeniu i żadna odpowiedzialność karna mu nie groziła. Oddalenie zatem w tych realiach rozważanego tutaj wniosku dowodowego jawiło się jako w pełni zasadne, albowiem dowód ten nie mógł mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Trzeba przy tym podkreślić, że podstawą rozważanego tutaj rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie była przesłanka określona w art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., a tym samym zarzucanie obrazy także tego przepisu było zupełnie nieuzasadnione.

Wniosek

Patrz punkt 3.1

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Patrz wyżej

3.3.	<p>zarzuty obraży przepisów prawa materialnego, a to</p> <p>„a) art. 25 § 1 i § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony działał w obronie koniecznej odpierając bezpośredni i bezprawny zamach na jego życie grożący mu ze strony B. B. (1) ewentualnie na przyjęcie, iż przekroczył on granice tej obrony,</p> <p>b) art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwalał na przyjęcie powyższej kwalifikacji prawnej”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Nie zasługiwał również na			

uwzględnienie
zarzut obrazy art. 25
§ 1 i 2 k.k. Zauważyć
bowiem należy,
że zarzut obrazy
prawa materialnego
podnieść można
jedynie wówczas,
gdy pomimo
prawidłowej oceny
dowodów i
prawidłowych
ustaleń faktycznych,
sąd dokonał
wadliwego aktu
subsumpcji.
Tymczasem,
apelujący obok
zarzutu obrazy
prawa materialnego
podniósł
jednocześnie zarzuty
wadliwej oceny
dowodów i w
konsekwencji
wadliwych ustaleń
faktycznych i to
co dowodów i
okoliczności
związanych z
ewentualnym
działaniem przez
oskarżonego w
warunkach obrony
koniecznej. Z
formalnego zatem
punktu widzenia
jednoczesne
podniesienie owych
zarzutów było
niemożliwe.
Pomijając jednak
tą ostatnią kwestię,
stwierdzić należy,
że skoro jak to
wyżej stwierdzono,
zasadnie Sąd I
instancji uznał za
wiarygodne
zeznania

pokrzywdzonego i m.in. na nich oparł rozstrzygnięcie w sprawie, to automatycznie traciły na znaczeniu wszelkie wywody dotyczące działania przez oskarżonego w obronie koniecznej z ewentualnym przekroczeniem jej granic. Po prostu z wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego wynikało, że to on został niespodziewanie zaatakowany i ugodzony nożem, a tym samym, że oskarżony nie odpierał bezpośredniego i bezprawnego ataku na dobro chronione prawem. Z tych samych powodów, jak również przy uwzględnieniu przedstawionych niżej wywodów (pkt 3.4) brak było podstaw do rozważania zakwalifikowania czynu oskarżonego „pod kątem wypełnienia znamion z art. 156 § 1 i § 2 k.k.”

Wniosek

Patrz punkt 3.1

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Patrz wyżej			
3.4.	<p>zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że:</p> <p>„a) oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej z przekroczeniem jej granic, o czym w szczególności świadczą wyjaśnienia oskarżonego, ale również zeznania świadka H. P. (1), która zeznała, iż widziała u oskarżonego zadrapania na plecach bezpośrednio po zdarzeniu,</p> <p>b) oskarżony miał zamiar dwukrotnie ugodzić nożem pokrzywdzonego, czego jednak nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zdołał zrobić ze względu na ucieczkę pokrzywdzonego, podczas gdy oprócz relacji pokrzywdzonego, która różniła się w znacznym stopniu na różnych etapach, brak innych dowodów weryfikujących te zeznania, a którym oskarżony stanowczo i konsekwentnie zaprzeczał,</p> <p>c) charakter obrażeń i miejsce usytuowania zadanego ciosu świadczą o istnieniu u oskarżonego zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas gdy pokrzywdzony miał wyłącznie jedno obrażenie ciała zadane w wyniku szamotaniny a oskarżony nie wykonywał żadnych innych czynności zmierzających do pozbawienia życia pokrzywdzonego mimo że miał taką możliwość”</p>		
<p>Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych co do zamiaru działania oskarżonego (zabójstwa) co do zamiaru dwukrotnego ugodzenia nożem pokrzywdzonego przez oskarżonego oraz co do tego, że rodzaj i charakter obrażeń pokrzywdzonego wskazują na działanie przez oskarżonego z zamiarem zabójstwa. Ponieważ wszystkie owe zarzuty związane są z kwestią ustalenia zamiaru działania oskarżonego, dlatego omówione zostały razem.

W pierwszej zatem kolejności odwołać się należało do przedstawionych już wyżej wywodów dotyczących rozbieżności w relacjach pokrzywdzonego co do podjęcia przez oskarżonego powtórnej próby ugodzenia pokrzywdzonego nożem. Skoro, jak to wcześniej stwierdzono, zasadnie Sąd I

instancji ustalił, że oskarżony wykonał drugi zamach nożem, to prawidłowo uznał ten element jako wskazujący na zamiar i to bezpośredni zabójstwa. Skoro bowiem ktoś po zadaniu już jednego i to celnego ciosu nożem, próbuje zadać kolejny, to w ten sposób jednoznacznie wskazuje, że dąży do dokonania zabójstwa i skutek ten chce osiągnąć.

Dalej, zgadzając się z apelującym, że zamiar działania sprawcy winien być oceniany nie tylko na podstawie okoliczności przedmiotowych, ale także tła zajścia, motywów działania, czy zachowania sprawcy po czynie, jednocześnie stwierdzić należy, że właśnie suma owych okoliczności w pełni uprawniała Sąd I instancji do ustalenia, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Po pierwsze bowiem użył ona bardzo niebezpiecznego narzędzia jakim jest nóż i to o

dość długim ostrzu bo wynoszącym 9 cm. Samo już zatem operowanie tak niebezpiecznym przedmiotem i to w okolicy szyi wskazywało na zamiar zabójstwa. Po drugie oskarżony zadał owym nożem cios w prawą stronę szyi, a więc w miejsce, w którym znajdują się bardzo wrażliwe i newralgiczne dla życia człowieka organy. Po trzecie, wiedząc w jakie miejsce wbił pokrzywdzonemu nóż oraz mając świadomość, jak takie działanie mogło być destrukcyjne, ponowił atak, a nawet przez chwilę gonił pokrzywdzonego trzymając nóż w ręce. Takie zatem zachowanie nie pozostawiało nawet cienia wątpliwości, że oskarżony nie tylko przewidywał i godził się na zgon pokrzywdzonego, ale po prostu do celu tego zmierzał i dlatego chciał zadać kolejny cios. Po czwarte, wbrew wywodom apelującego, stwierdzić należy, że jakkolwiek same w sobie obrażenia

jakich doznał
pokrzywdzony
naruszały
funkcjonowanie
organów jego ciała
na okres powyżej
siedmiu dni, to
jednak, brak dalej
idących skutków,
przy uwzględnieniu
głębokości kanału
rany (10 cm),
jego umiejscowieniu
i przecięciu naczynia
żylnego, któremu
towarzyszyło
intensywne
krwawienie, uznać
należy za wynik
szczególnego zbiegu
okoliczności. Po
piąte właśnie tło
zajścia oraz
zachowanie
oskarżonego po
czynie wskazywało
dodatkowo na
zamiar zabójstwa
w jego działaniu.
Oskarżony posiadał
bowiem ewidentny
motyw do dokonania
zabójstwa, a to
zemstę za pobicie
A. P. (2) dzień
wcześniej przez
pokrzywdzonego.
Wydaje się, że
apelujący odwoływał
się do motywu
działania
oskarżonego
opierając się
bezkrytycznie na
jego wyjaśnieniach
co do tego, że to
pokrzywdzony groził
nożem i żądał
wydania pieniędzy,
a ugodzenie miało

faktycznie charakter przypadkowy w czasie szarpaniny, jak również na pewnych wypowiedziach dotyczących narkotyków jako tła zajścia. Tymczasem, jak to zasadnie stwierdził Sąd I instancji, zdarzenie przebiegało zupełnie inaczej i to oskarżony z zemsty za wcześniejsze pobicie A. P. (2) zaatakował nożem pokrzywdzonego. Motyw zatem działania oskarżonego i jego tło przemawiały za ustalonym przez Sąd I instancji zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Zresztą oskarżony ewidentnie „wywabił” pokrzywdzonego w odludne miejsce na torach, co dodatkowo na taki zamiar jego działania wskazywało. Wreszcie zachowanie oskarżonego po czynie nie pozostawiało jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie. Oskarżony bowiem nie tylko twierdził, że ugodził pokrzywdzonego nożem w szyję za pobicie A. P. (2),

co samo w sobie wskazywało na to, jaki był rzeczywisty przebieg zajścia i jaki był motyw działania oskarżonego, ale jeszcze kilku osobom podał, że zabił B. B. (1). Te ostatnie zaś wypowiedzi w połączeniu z tym, że oskarżony starał się ewidentnie pozbyć noża, a nawet przerzucić odpowiedzialność na inną osobę, najdokładniej oddawały to jak cel swojego działania i jego efekt oceniał sam oskarżony, a tym samym stanowiły istotny element oceny strony podmiotowej działania M. Ć.. Ostatecznie zatem, wszystkie owe okoliczności w pełni uprawniały Sąd I instancji do ustalenia, że oskarżony działał z bezpośrednim zamiarem zabójstwa.

Wniosek

Patrz punkt 3.1

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Patrz wyżej			
3.5.	zarzut rażącej niewspółmierności kary „w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dotychczasowy tryb życia, dobra opinia w miejscu zamieszkania oskarżonego, nie uzasadniają przyjęcia kary na tak wysokim poziomie”	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wreszcie, jako niezasadny jawił się zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary. Aby bowiem skuteczne podnieść taki zarzut należało wykazać, że pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a kara jaką należałoby wymierzyć przy prawidłowym uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 53 k.k. zachodziłaby rozbieżność i to o charakterze zasadniczym, rażącym. Taka zaś			

sytuacja, wbrew wywodom apelacji, nie miała miejsca w przypadku oskarżonego. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I instancji miał na uwadze wszystkie wskazane przez autora środka odwoławczego okoliczności, które jego zdaniem winny skutkować wymierzeniem łagodniejszej kary, a to opinię jaką oskarżony posiada obecnie w miejscu zamieszkania oraz fakt, że działanie oskarżonego stanowiło usiłowanie, a nie dokonanie przestępstwa zabójstwa. Zasadnie jednak okoliczności tych nie przeceniał i w efekcie wymierzył karę adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oskarżonego oraz celów kary, jakie ta ma spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

I tak, apelujący zupełnie przemilczał bardzo duży stopień społecznej szkodliwości czynu.

Oskarżony bowiem dopuścił się zamachu na jedno z najbardziej chronionych dóbr, a to życie człowieka. Jednocześnie, kierował się ewidentnym motywem zemsty, a więc motywem zasługującym na potępienie. Niewątpliwie także, jak zasadnie wskazał na to Sąd I instancji, zaplanował całe działanie, skoro zabrał ze sobą nóż, udał się do domu pokrzywdzonego i ewidentnie wyprowadził pokrzywdzonego w ustronne miejsce, gdzie dokonał ataku. Także stopień zawinienia oskarżonego był bardzo duży skoro działał on umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim zabójstwa. Nie sposób też pominąć zachowania oskarżonego po czynie, kiedy to nie tylko nie wyrażał jakiegokolwiek skruchy, czy żalu, ale wręcz starał się zatrzeć ślady przestępstwa, a nawet przerzucić odpowiedzialność na inną osobę. Niezależnie od powyższego zauważyć należy,

że oskarżony był wcześniej sześciokrotnie karany sędownie, co w sposób oczywisty wskazuje na nieskuteczność dotychczasowych kar i konieczność orzeczenia obecnie kary w takim rozmiarze, by wreszcie zniechęciła oskarżonego do wchodzenia w konflikty z prawem oraz by dawała szanse na podjęcie odpowiednio długich i wreszcie skutecznych działań resocjalizacyjnych. W tej sytuacji nie sposób było przeceniać pozytywnej opinii jaką oskarżony posiada w miejscu zamieszkania oraz faktu wykonywania przez niego pracy. Ta ostatnia okoliczność stanowi bowiem normalną powinność każdego dorosłego człowieka i nie stanowi jakiegś nadzwyczajnej przesłanki, która winna oskarżonego szczególnie premiować. Jeżeli chodzi natomiast o opinię z miejsca zamieszkania, to jak widać nie przekłada się ona w jakikolwiek sposób na szacunek oskarżonego do porządku prawnego.

Także to, że przez ostatnie lata oskarżony nie wchodził w konflikty z prawem nie mogło skutkować uznaniem wymierzonej kary jako nadmiernie surowej. Widać bowiem, że oskarżony jedynie przez pewien czas potrafił wytrwać w poszanowaniu dla porządku prawnego oraz, że pomimo takiej sytuacji nie zawahał się on podjąć próby zabicia człowieka i to w ewidentnym akcie zemsty. Wreszcie to, że działanie oskarżonego szczęśliwie zakończyło się na fazie usiłowania w świetle przedstawionych wyżej okoliczności nie mogło skutkować dalszym złagodzeniem kary. Sąd I instancji zresztą miał tą okoliczność na uwadze, a wymierzenie kary w podstawowym jej wymiarze, chociaż bliżej górnej jej granicy, niewątpliwie stanowiło tego odzwierciedlenie.

Jak to już wcześniej też stwierdzono, orzeczone przez Sąd

I instancji kara w należyтым stopniu uwzględnia cele indywidualnoprzewencyjne.

Z jednej bowiem strony jest na tyle surowa, że powinna wreszcie zniechęcić oskarżonego od naruszania porządku prawnego, a z drugiej strony daje możliwość odpowiednio długiego oddziaływania resocjalizacyjnego, by wyrobić w oskarżonym nawyk szacunku dla obowiązujących norm społecznych i prawnych. Nie sposób też uznać aby była niewłaściwa z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z jednej bowiem strony jest na tyle surowa, że wskazuje, iż Państwo zwalcza działania bardzo niebezpieczne, dąży do wyeliminowania samosądów i chroni życie i zdrowie obywateli, a z drugiej strony podejmuje na tyle długofalowe działania, by wreszcie powstrzymać sprawców przed popełnianiem kolejnych przestępstw i

<p>wdrożyć ich do szacunku dla prawa.</p> <p>Ostatecznie zatem orzeczona kara nie mogła uchodzić za karę szczególnie, rażąco surową, a tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym zakresie należało zaaprobować.</p>		
Wniosek		
Patrz punkt 3.1	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Patrz wyżej		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt III K 244/19 uznający M. Ć. za winnego tego, że dnia 24 lutego 2019 r. w T. na torowisku w okolicy dworca PKP przy ul. (...), chcąc pozbawić życia B. B. (1), ugodził go nożem w szyję, którego to w celu pozbawienia życia nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia i udzielenie mu niezwłocznej pomocy medycznej, powodując jednocześnie w opisany sposób u B. B. (1) obrażenia ciała w postaci rany klutej prawej, bocznej, dolnej okolicy szyi z kanałem penetrującym na głębokość ok. 10 cm w tkanki miękkie szyi poprzez przebicie mięśnia</p>	

mostowo-
obojczykowo-
sutkowego prawego
z uszkodzeniem
naczynia żylnego,
które to obrażenia
spowodowały
naruszenie
czynności narządu
ciała jakim są
mięśnie szyi oraz
uogólniony rozstrój
zdrowia B. B. (2)
na okres powyżej dni
siedmiu, tj. winnego
popęlnienia
przestępstwa
określonego w art. 13
§ 1 k.k. w zw. z art.
148 § 1 k.k. w zb. z
art. 157 § 1 k.k. w zw.
a art. 11 § 2 k.k., za
które na podstawie
art. 14 § 1 k.k. w
zw. z art. 148 § 1
k.k. w zw. z art. 11
§ 3 k.k. wymierzono
mu karę 14
lat pozbawienia
wolności.

Zwiążle o powodach
utrzymania w mocy

Nie uwzględniono
żadnego zarzutu
podniesionego przez
apelującego. Nie
ujawniły się także
przesłanki
nakazujące zmianę
lub uchylenie
wyroku z urzędu.

**0.15.2. Zmiana
wyroku sądu**

<i>pierwszej instancji</i>			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt II	W związku z występowaniem w sprawie obrońcy z urzędu w osobie adwokata P. J., należało stosownie do treści § 2 pkt 1, § 4 ust. 1, 2 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej		

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.) zasądzić na rzecz wymienionego wyżej adwokata koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 738 zł (wraz z podatkiem VAT). Taka wysokość ustalonej stawki wynikała z uwzględnienia niezbyt dużego stopnia złożoności sprawy i wielkości nakładu pracy związanego z udziałem w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt III	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym winien ponieść oskarżony (art. 636 § 1 k.p.k.). Uwzględniając jednak dość długi okres izolacji oskarżonego, brak</p>	

	istotnego majątku oraz istotnie ograniczone możliwości zarobkowe, należało uznać, że uiszczenie należności sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe (art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).
7. PODPIS	
SSA Małgorzata Jankowska SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. Ć.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt III K 244/19, uznający M. Ć. za winnego tego, że dnia 24 lutego 2019 r. w T. na torowisku w okolicy dworca PKP przy ul. (...), chcąc pozbawić życia B. B. (1), ugodził go nożem w szyję, którego to w celu pozbawienia życia nie

	<p>osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia i udzielenie mu niezwłocznej pomocy medycznej, powodując jednocześnie w opisany sposób u B. B. (1) obrażenia ciała w postaci rany klutej prawej, bocznej, dolnej okolicy szyi z kanałem penetrującym na głębokość ok. 10 cm w tkanki miękkie szyi poprzez przebicie mięśnia mostowo-obojęzyczkowo-sutkowego prawego z uszkodzeniem naczynia żylnego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała jakim są mięśnie szyi oraz uogólniony rozstrój zdrowia B. B. (2) na okres powyżej dni siedmiu, tj. winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. a art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 14 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>			
<p># na korzyść # na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>		
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>	
<p>#</p>	<p>co do kary</p>		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana